

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ľ. A.**, zastoupeného Mgr. Šárkou Niemczykovou, advokátkou se sídlem Karviná – Fryštát, Svatováclavská 31/1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 10. 2011, č. j. 58 Ca 35/2008 - 164,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 12. 5. 2008, č. j. MSK 78977/2008 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 89 odst. 1, 2 a § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil žalovaný rozhodnutí Magistrátu města Karviné (dále jen „správní orgán prvého stupně“) ze dne 16. 1. 2008, sp. zn. OD/13081/2007, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. j) a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Rozhodnutí správního orgánu prvého stupně bylo změněno tak, že byl z jeho výroku vypuštěn text *„jmenovaný řidič následně, aniž by se dohodl na zavinění dopravní nehody, z místa dopravní nehody odjel a*

nehodu neoznámil policii“; z výroku byl dále vypuštěn § 47 odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a skutková podstata přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. j) zákona o přestupcích. Ustanovení § 22 odst. 7 zákona o přestupcích s uložením sankce ve výši 3000 Kč bylo nahrazeno § 22 odst. 9 zákona o přestupcích s uložením sankce ve výši 1500 Kč. Podle § 90 odst. 5 správního řádu bylo rozhodnutí správního orgánu prvého stupně ve zbytku potvrzeno. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 9. 2007 v 14:45 hodin na parkovišti na ulici Čajkovského v Karviné jako řidič vozidla BMW, rz x, způsobil dopravní nehodu tím, že při najíždění na parkoviště pravou přední částí vozidla zachytil o levou zadní část po pravé straně zaparkovaného vozidla VW Bora, rz x, čímž došlo k hmotné škodě na vozidle nepřevyšující 50 000 Kč.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou, který rozsudkem ze dne 5. 12. 2008, č. j. 58 Ca 35/2008 - 25, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalovaného zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 16. 12. 2009, č. j. 2 As 42/2009 - 56, a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení. Krajský soud v rámci nového projednání věci rozsudkem ze dne 26. 10. 2011, č. j. 58 Ca 35/2008 - 164, žalobu zamítl.

V odůvodnění nově vydaného rozsudku krajský soud zopakoval, že ve skutkové větě výroku rozhodnutí správního orgánu prvého stupně je místo poškozeného vozidla *VW Bora* uvedeno vozidlo *VW Passat*. Dle názoru krajského soudu je toto pochybení zřejmou písařskou chybou, a proto nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost. Není totiž pochyb, o jaké konkrétní vozidlo jde, neboť je ve výroku správně označeno registrační značkou.

Krajský soud konstatoval, že žalobce v řízení před soudem předložil soukromou listinu ze dne 7. 7. 2008, označenou jako znalecký posudek RNDr. Skácela č. 822-0057/2008, podle jehož závěrů je z technického hlediska vyloučeno, aby k poškození vozidla VW Bora vzniklo kolizí s vozidlem BMW. Krajský soud tento důkaz provedl, neboť to považoval za potřebné k úplnému a objektivnímu zjištění skutkového stavu věci, a to i přes skutečnost, že tento dokument byl vyhotoven až cca deset měsíců po dopravní nehodě. Krajský soud vzal v potaz to, že tato listina obsahuje odborné závěry, které svědčí ve prospěch žalobce a jejichž správnost žalovaný v řízení před soudem popřel, a současně jde o jediný důkaz, kterým žalobce zpochybňuje závěry správních orgánů stran mechanismu vzniku dopravní nehody, a to za situace, kdy svědkem dopravní nehody byla jediná osoba, u které nelze *a priori* vyloučit případný omyl ve vnímání skutečnosti. Krajský soud rovněž připomenul, že správní orgány vycházely z výpovědi jediné svědkyně, zatímco žalobce byl po celou dobu řízení konzistentní ve svých tvrzeních, a sice že si není vědom předmětné dopravní nehody. Krajský soud shledal, že zde jsou rozpory o průběhu nehodového děje mezi závěry správních orgánů a závěry odbornými, byť obsaženými v soukromé listině. Krajský soud proto ustanovil znalce z oboru silniční dopravy Ing. Petra Korče k posouzení možného průběhu nehodového děje i z hlediska technického, a to za účelem odstranění jakýchkoli pochybností. Oproti tomu nepovažoval krajský soud za nezbytné slyšet před soudem RNDr. Skácela, neboť jím zpracovaný dokument není

znaleckým posudkem, tudíž jej nelze vyslýchat jako znalce, a z povahy věci nemůže být slyšen ani jako svědek.

Ze soukromé listiny, zpracované RNDr. Skácelem dne 7. 7. 2008, krajský soud zjistil, že z technického hlediska je vyloučeno, aby poškození vozidla VW Bora vzniklo kolizí s vozidlem BMW na uváděném místě a čase, neboť poškození obou vozidel nekoresponduje výškou, tvarem i polohou obou vozidel. Ze znaleckého posudku Ing. Korče ze dne 13. 12. 2010 krajský soud zjistil, že během analýzy poškození obou automobilů a jejich technicky možného pohybu nebyl nalezen žádný technický argument, který by průběh nehodového děje, tak jej vyhodnotil žalovaný, vylučoval. Je technicky přijatelné a zcela pravděpodobné, že vozidlo BMW při najíždění na parkovací plochu s kolmým stáním poškodilo stojící vozidlo VW Bora za vzniku srovnatelného poškození. Podle znalce Ing. Korče závěry RNDr. Skácela vycházely z technicky nesprávných a zjednodušených předpokladů, které vedly k celkovému technicky nepřijatelnému závěru.

Žalobce se závěry znalce Ing. Korče nesouhlasil a předložil soukromou listinu, nazvanou znalecký posudek č. 956-013/2011 (Doplněk ZP č. 822-0057/2008) ze dne 23. 3. 2011, kterou zpracoval RNDr. Skácel a kterou krajský soud provedl na jednání dne 21. 10. 2011 (a to spolu se znaleckým posudkem Ing. Korče). V této soukromé listině se RNDr. Skácel podrobně vypořádal se závěry Ing. Korče, přičemž RNDr. Skácel opětovně dospěl k závěru, že na základě předložených analýz poškození obou vozidel nekoresponduje svou výškou, tvarem a polohou na obou vozidlech. RNDr. Skácel vycházel z toho, že tvar poškození obou vozidel je odlišný; poškození vozidla BMW je v celé výšce nárazníku a je v ploše oválného tvaru, zatímco poškození vozidla VW Bora je ve tvaru dvou oddělených pásů, užších než je poškození nárazníku vozidla BMW. Znalec Ing. Korč se při výslechu plně odvolal na závěry svého znaleckého posudku, přičemž k posudkům RNDr. Skácela uvedl, že obě varianty (jak jeho, tak i RNDr. Skácela) jsou možné, neboť záleží na tom, z jakého pohybu vozidla BMW a jeho zatočení se vycházelo. Znalec měl za to, že se střetly dva plasty a že dvě rýhy na vozidle VW Bora vznikly v důsledku působení různých tlaků. Znalec konstatoval, že je jisté, že obě vozidla byla daným způsobem poškozena, nelze však s jistotou uvést, že se tak stalo skutečně střetem těchto dvou vozidel.

Krajský soud neprováděl revizní znalecký posudek ve vztahu k posudku Ing. Korče, neboť neměl pochybnosti o závěrech předestřených znalcem při výslechu, který se přesvědčivě vypořádal i s variantou předestřenou RNDr. Skácelem. Podle krajského soudu znalec Ing. Korč na jednání soudu odstranil rozpory, které vznikly mezi soukromou listinou – posudkem RNDr. Skácela – a jeho znaleckým posudkem tím, že uvedl, že obě verze nehodového děje byly možné.

Při hodnocení důkazů postupoval krajský soud podle § 132 občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a přihlížel jednak k povaze posudku RNDr. Skácela jakožto soukromé listiny a dále k tomu, že znalecký posudek Ing. Korče ze dne 13. 12. 2010 i listiny RNDr. Skácela ze dne 7. 7. 2008 a 23. 3. 2011 byli zpracovány se značným časovým odstupem od nehodového děje, kdy mohlo dojít na vozidle BMW ke změnám (nastavení tlumičů, nahuštění pneumatik apod.). Krajský soud zhodnotil, že s ohledem na běžné časové opotřebení vozidla BMW nelze přesně rekonstruovat skutkový

děj, tj. od těchto důkazů ani nelze očekávat jednoznačné stanovisko, zda nehodový děj byl způsoben vozidlem BMW. Podle krajského soudu je pro posouzení věci rozhodný závěr Ing. Korče o technické *možnosti* nehodového děje tak, jak jej vyhodnotil žalovaný. Krajský soud z toho dovodil, že není vyloučeno, že takto mohlo dojít k poškození obou vozidel a z toho důvodu se pak jeví jako věrohodná výpověď svědkyně Š., která nebyla ani před soudem provedenými důkazy vyvrácena, ba naopak byla znaleckým posudkem potvrzena. Výpověď svědkyně je po připuštění technické možnosti nehodového děje (poškození vozidla VW Bora manévrem vozidla BMW při parkování) pro závěr o vině žalobce důkazem rozhodujícím. Krajský soud doplnil, že nemá objektivní důvod o výpovědi svědkyně pochybovat, neboť svědkyně přesně popsala průběh nehodového děje i pohyb samotného žalobce, který šel po zaparkování na poštu a poté se vrátil a z místa nehody odjel; toto své jednání potvrdil v přestupkovém řízení i sám žalobce. Svědkyně bezpochyby podrobně sledovala celou situaci a námitky žalobce ohledně místa, na kterém v dané chvíli stála, jsou podle krajského soudu neopodstatněné; drobné rozpory ve výpovědi nemohou mít vliv na to, že svědkyně bezesporu celou situaci sledovala a měla o ní dokonalý přehled. I výpověď jediného svědka může být dostatečným podkladem pro rozhodnutí správních orgánů.

Po doplnění dokazování tedy krajský soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, že správní orgány nesprávně samy provedly posouzení skutkového stavu, a to především mechanismu vzniku poškození vozidla VW Bora. Po provedeném znaleckém posudku Ing. Korče se krajský soud se skutkovými závěry žalovaného, které jsou přezkoumatelné, ztotožnil. Žalovaný nevycházel jen z výpovědi svědkyně, nýbrž i z dalších důkazů (plán místa nehody a fotodokumentace), jeho závěry jsou logické a nejsou v rozporu se znaleckým posudkem Ing. Korče. Krajský soud se shodnul i se závěrem žalovaného, že s ohledem na průběh nehodového děje a na rozsah a povahu poškození vozidel a s ohledem na velikost vozidla BMW si žalobce vůbec nemusel být vědom toho, že poškodil vozidlo VW Bora. Přestože ze znaleckého posudku Ing. Korče včetně jeho výpovědi u soudu vyplynula možnost obou variant nehodového děje (varianta Ing. Korče i varianta RNDr. Skácela), nelze z toho podle krajského soudu dovozovat nutnost opětovného posouzení skutkového děje žalovaným. Z výpovědi svědkyně Š. ve spojení s tím, že v řízení před soudem byla prokázána možnost tohoto nehodového děje (tj. nebylo vyloučeno, že by se žalobce skutku nemohl dopustit), bylo nade vší rozumnou pochybnost prokázáno, že se žalobce daného skutku dopustil, neboť výpověď svědkyně není v rozporu s obsahem znaleckého posudku Ing. Korče. Znalecký posudek naopak výpověď svědkyně potvrzuje. Z toho důvodu nepřichází v úvahu ani aplikace zásady *in dubio pro reo*, neboť i po doplnění dokazování v řízení před soudem zde není možnost, že by se předmětného jednání dopustil někdo jiný než žalobce. Z důkazů v řízení provedených jednoznačně vyplývá, že v době nehody se na jejím místě zdržoval žalobce s vozidlem BMW, parkujícím vedle vozidla VW Bora, a svědkyně Š. jako chodec, která celou situaci přímo sledovala.

Správním orgánům nelze vytýkat, že ve správním řízení neprovedly znalecký posudek; žalobce jeho provedení nenavrhoval a volba důkazních prostředků přísluší správnímu orgánu. Krajský soud závěrem konstatoval, že žalobce se dopustil přestupku ve formě zavinění nedbalosti nevědomé, materiální stránka přestupku byla podle krajského soudu také naplněna, neboť obecně nelze tolerovat neopatrnost a nedbalost při parkování vozidel. Žalovaný se taktéž při ukládání sankce zabýval všemi zákonnými kritérii.

Nově vydaný rozsudek napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, opírající se o důvody vyplývající z § 103 odst. 1 písm. a), b), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatelem je ve skutečnosti tvrzen toliko kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Stěžovatel oponuje krajskému soudu a tvrdí, že znalecký posudek soudem ustanoveného znalce není korunou důkazů, která by se nacházela na špici pomyslné hierarchie důkazů. Ač je znalecký posudek RNDr. Skácela listinou soukromou, nelze na něj podle názoru stěžovatele aplikovat *a priori* zásady pravosti či správnosti, jaké jsou použitelné vůči jiným listinám (smlouvám, kvitancím apod.). Stěžovatel poukazuje na to, závěry znaleckého posudku RNDr. Skácela ani sám žalovaný v zásadě nezpochybnil, což je zjevné z jeho závěrečné řeči.

Při hodnocení důkazů krajský soud uvážil, že obě varianty nehodového děje jsou možné, přičemž se posléze přiklonil k variantě Ing. Korče, která je podporována výpovědí svědkyně Š. Podle názoru stěžovatele však takto otázka nestojí. Pokud jsou zde odlišné závěry dvou znalců (znalecký posudek vs. soukromá listina), není nutné zpracovávat revizní znalecký posudek, byť toto žalobce v řízení před soudem navrhoval. Účastníci řízení jako laici mají velmi omezenou možnost zkoumat odborné závěry znalců. Nicméně stejně jako soud mohou zkoumat, nakolik jsou odborná stanoviska věrohodná ve vztahu k zadání. Jinými slovy, mohou zkoumat, nakolik je daný odborník ve svých úsudcích přesvědčivý, úplný a zda logicky odůvodňuje svoje nálezy. Ing. Korč se ve svém znaleckém posudku k odborným závěrům RNDr. Skácela pouze lakonicky vyjádřil, že se RNDr. Skácel dopustil technicky nesprávných a zjednodušených předpokladů. Na to RNDr. Skácel kontroval svým doplňkem znaleckého posudku, přičemž logicky a přesvědčivě vyvrátil alternativu vzniku poškození popsanou Ing. Korčem. RNDr. Skácel uvedl, že tvar poškození obou vozidel je odlišný, že poškození vozidla VW Bora se nenachází ve vodorovném pásu, že začátek poškození vozidla VW Bora se nachází výše než je dolní část poškození vozidla BMW a dále, že poškození vozidla BMW se nachází na přední části nárazníku, zatímco poškození vozidla VW Bora je na boku blatníku. Teprve poté Ing. Korč na jednání dne 21. 10. 2011 v rámci svého výslechu připustil, že obě varianty nehodového děje jsou možné; nijak se však dále podrobně nezaobíral odbornými závěry RNDr. Skácela, nesnášel pro své vlastní závěry už žádné argumenty, nereagoval žádnou odbornou replikou, proč právě jeho varianta nehodového děje je reálnější, proč dle jeho názoru jsou zde možnosti nejméně dvě a proč u něj ve vztahu k závěrům RNDr. Skácela došlo k takovému názorovému obratu (od prvotní negace k případné možnosti).

Stěžovatel dále rozporuje způsob, jakým krajský soud aplikoval zásadu *in dubio pro reo*. Stěžovatel vychází ze situace, kdy by obě varianty nehodového děje předestřené oběma znalci byly skutečně možné, tj. ze situace, kdy by oba znalci byli přesvědčiví, kdyby jejich závěry byli stejně logické a kdyby oba buď připustili variantu toho druhého, anebo se s touto variantou vypořádali. Tehdy by podle stěžovatele byla aplikace zásady *in dubio pro*

reo zcela na místě, neboť by zde byly závěry jednoho znalce, druhého znalce, svědectví jedné svědkyně a výpověď jednoho účastníka (obviněného), a to tím spíše, kdy svědkyně ve svých výpovědích nejdříve uváděla, že šla kolem, potom že stála na rampě a dále, že došlo k nadzvednutí vozidla (ač toto neshledal ani sám žalovaný).

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou (první podaná žalovaným, druhá podaná žalobcem), zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve její přípustností. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost *nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.*“. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, kdy jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či to dokonce ani nebylo možné. Dále je pak kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené, stížní důvody nemohou být meritorně projednány (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 2 Afs 26/2008 - 119). Zdejší soud dospěl k závěru, že právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná, neboť se týká právních otázek, kterými se Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozhodnutí z povahy věci ani zabývat nemohl, neboť tehdy ustal především na tom, že se krajský soud dopustil procesní vady při dokazování a nesprávně nakládal s důkazy. Zdejší soud proto přistoupil k meritornímu projednání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel v kasační stížnosti oponoval krajskému soudu v hodnocení důkazů a konkrétně namítl, že znalecký posudek soudem ustanoveného znalce není žádnou korunou důkazů, která by se nacházela na vrcholu pomyslné hierarchie důkazů. Stěžovatel poukázal i na to, že závěry soukromé listiny – posudku RNDr. Skácela – ani sám žalovaný nezpochybnil. Předně je nutno podotknout, že krajský soud na žádném místě v rozsudku neuvedl, že by znalecký posudek soudem ustanoveného znalce považoval za důkaz, kterému by přikládal vyšší důkazní hodnotu než důkazům ostatním. Krajský soud právě

naopak hodnotil znalecký posudek Ing. Korče i odborné závěry RNDr. Skácela ve stejném světle, a sice především zohlednil jejich značný časový odstup od nehodového děje a konstatoval, že od těchto důkazů ani nelze očekávat jednoznačné stanovisko, zda nehodový děj byl způsobem vozidlem BMW. Pokud krajský soud některý důkaz vyhodnotil jako stěžejní, tak to nebyl znalecký posudek Ing. Korče, nýbrž svědecká výpověď svědkyně, která byla vyhodnocena jako věrohodná, neboť byla zcela podpořena znalcovými závěry o tom, že průběh nehodového děje tak, jak jej popsala, byl technicky možný. Žalovaný na jednání soudu pouze souhlasil s tím, že obě skutkové verze nehodového děje byly možné; na tuto premisu ostatně přistoupil i krajský soud, který se pak přiklonil ke skutkové verzi, že nehodový děj byl způsobem vozidlem BMW, neboť tato skutková verze byla prokázána svědeckou výpovědí a podpořena znalcovými závěry.

Krajský soud nakládal s posudkem RNDr. Skácela jako se soukromou listinou. V tomto směru považuje Nejvyšší správní soud za podstatné poukázat na právní úpravu § 127a o. s. ř., která je účinná od 1. 9. 2011, a podle které se se znaleckým posudkem předloženým účastníkem řízení nakládá při dokazování shodně jako se znaleckým posudkem vyžádaným soudem, ovšem za předpokladu, že takový předložený znalecký posudek má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Nejvyšší správní soud ověřil, že znalecký posudek RNDr. Skácela ani doplněk k němu neobsahují doložku o tom, že si je znalec vědom trestně právních následků v případě, že by podal vědomě nepravdivý znalecký posudek. Z toho důvodu nebylo možno s těmito poklady, předloženými stěžovatelem, zacházet jako se znaleckým posudkem, nýbrž toliko jako se soukromou listinou. Tak ostatně krajský soud činil.

Dále Nejvyšší správní soud uvádí, že není pravdou, jak tvrdí stěžovatel, že se krajský soud přiklonil ke skutkové verzi znalce Ing. Korče, která je podporována svědeckou výpovědí. Je tomu právě naopak. Krajský soud vycházel z následující důkazní situace. Byla zde dána svědecká výpověď svědkyně, fotodokumentace, plánek dopravní nehody. Na základě těchto důkazů byl stěžovatel shledán vinným z přestupku. V řízení před soudem předložil stěžovatel soukromou listinu, obsahující odborné závěry, kterými chtěl zpochybnit výpověď svědkyně a dokázat, že průběh nehodového děje se nemohl stát, tak jak svědkyně vypověděla. Krajský soud nechal zpracovat znalecký posudek, na který reagoval stěžovatel doplněním svého znaleckého posudku. Na ústním jednání krajský soud všechny důkazy provedl. Znalec ve své výpovědi připustil, že obě skutkové verze jsou možné. Na základě všech těchto důkazů se krajský soud přiklonil ke skutkové verzi podle výpovědi svědkyně, neboť byla zcela podporována technickou možností průběhu nehodového děje, jak konstatoval znalec ustanovený soudem. Krajský soud přitom neměl důvod pochybovat o celkové věrohodnosti svědkyně a její výpovědi, neboť svědkyně přesně popsala pohyb stěžovatele po nehodě (šel na poštu a poté odjel; to ostatně potvrdil i sám stěžovatel). Krajský soud rovněž neměl pochyb o tom, že v té době se na inkriminovaném místě nenacházelo žádné jiné vozidlo, jehož řidič by mohl nehodový děj způsobit. Krajský soud vyhodnotil důkazy zcela logicky jednotlivě a ve vzájemných v souvislostech a dospěl k závěru, že vina stěžovatele byla nade vší rozumnou pochybnost prokázána. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje.

Stěžovatel se rovněž dovolával toho, že krajský soud měl na jeho případ aplikovat zásadu *in dubio pro reo*. Přestupkové právo hmotné i procesní je založeno, stejně jako pravidla trestního práva, na některých základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě *in dubio pro reo*, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku) a požadavku patřičného důkazního standardu, tedy že postih je možný pouze v případě, že bylo prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu *(in dubio pro reo)*. Jak již vícekrát zdůraznil Nejvyšší správní soud *„v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní (...).“* (viz rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 publikovaný pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud nehodlá na tomto místě opakovat to, co již uvedl shora k hodnocení provedených důkazů soudem. Proto jen stručně konstatuje, že zde byly nastoleny dvě odporující si skutkové verze možného průběhu nehodového děje. Podle první verze stěžovatel svým vozidlem BMW odřel vozidlo VW Bora. Podle druhé verze stěžovatel svým vozidlem BMW vedle stojící vozidlo VW Bora odřít nemohl. Soudem ustanovený znalec konstatoval, že obě tyto verze byly možné. První skutková verze byla prokázána výpovědí svědkyně a byla podporována závěrem soudem ustanoveného znalce, že takový průběh dopravní nehody byl technicky možný. Druhá skutková verze byla podporována odbornými závěry, vyjádřenými v soukromé listině, a stejně tak byla podporována závěrem soudem ustanoveného znalce, že takový průběh dopravní nehody byl rovněž technicky možný. Krajský soud se přiklonil ke skutkové verzi jedna, neboť vycházel z věrohodnosti svědkyně, která vlastními smysly vnímala průběh nehodového děje a v situaci, kdy znalecký posudek podpořil její výpověď, neměl důvod pochybovat o tom, že vina stěžovatele byla nepochybně prokázána.

Trestní judikatura zdůrazňuje, že použití zásady *in dubio pro reo* přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve tehdy, dospěje-li soud k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 1968, sp. zn. 2 Tz 22/67, publikované pod č. 22/1968 Sb. NS a dále rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 1971, sp. zn. 3 Tz 127/70, publikované pod č. 37/1971 Sb. NS; obě rozhodnutí dostupná in ASPI. Použití zásady *in dubio pro reo* tedy nebylo na místě, neboť krajský soud se jednoznačně přiklonil k jedné skupině důkazů, k jedné skutkové verzi, kterou považoval za prokázanou a pravdivou, že se tak skutek skutečně stal. Krajský soud neměl žádné pochybnosti o vině stěžovatele, neboť se přiklonil k prokázané skutkové verzi, zatímco druhé skutkové verzi neuvěřil.

Stěžovatel zpochybňoval i přesvědčivost soudem ustanoveného znalce Ing. Korče, přičemž poukazoval na to, že Ing. Korč při jednání přistoupil i na skutkovou verzi RNDr. Skácela s prostým konstatováním, že obě varianty nehodového děje byly možné. Stěžovatel nechápe, proč znalec při svém výslechu neuvedl žádnou odbornou repliku či nevznesl pro své vlastní závěry žádné argumenty, nebo proč nevysvětlil, jak došel k takovému názorového obratu od negace posudku RNDr. Skácela k případné možnosti jím popsaného nehodového děje. K této námitce nelze než konstatovat, že tyto argumenty bylo na místě snést na jednání soudu dne 21. 10. 2011, kdy byl Ing. Korč jako znalec vyslýchán. Stěžovatel a jeho zástupce měli možnost se na předestřené otázky zeptat přímo Ing. Korče. Nic z toho však neudělali, neboť v protokolu o jednání je zaprotokolováno, že zástupce stěžovatele neměl žádné otázky na znalce. Pro krajský soud i pro Nejvyšší správní soud je rozhodné, že soudní znalec připustil obě varianty nehodové děje, přičemž jedna z těchto variant odpovídala tomu, co vypověděla svědkyně. Znalec uvedl, že obě varianty nehodového děje byly možné, přičemž záleželo na tom, z jakého pohybu vozidla BMW a jeho zatočení se vycházelo. Je rovněž nutné přihlédnout k tomu, s jakým časovým odstupem byl znalecký posudek zpracován. Čím je větší časový odstup od nehody, tím větší je variabilita vstupních dat pro zpracování znaleckého posudku. Není přitom vyloučeno, aby znalec přímo při výslechu korigoval své závěry. Pokud chtěl stěžovatel slyšet bližší odůvodnění korekce znalcových závěrů, měl se jej na to dotázat při jednání.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu